

& Per espero al despero:

< Rekante 27 el 53 batoj por strofo, entute 1113 paŝoj dum 13 minutoj. Verkis Stanislav Schulhof du unuajn poemojn (Per espero al despero, Pardubice 1910), "Ĉe la forno" dediĉe "Al sinjoro Ed. Kühnl" kaj du lastajn (Kion la vivo alportis, 1911), "Respondo al sinjorino Mar. Hankel" kun moto "Feliĉe la vorto "Despero" ne ekzistas. (El privata letero de M. Hankel.)" kaj "Finalo" kun moto "Elrigardadis, kiel se gutoj da sango ŝprucus supren el la akvo (El "La virineto de maro" de Andersen-Zamenhof.)". Baladigis Martin Strid (2016) per novaj melodio kaj rekantaĵo .>

(#Melodio:

((#: /MiLa LaSi LaTi domi mido; doLa doTi LaSi LaLa LaMi; FaFa FaSo FaMi ReFa LaLa; LaTi dodo dodo TiSi MiMi; LaTi dodo domi TiSi La La;

(#Rekantaĵe: do dodo doTi domi mido; doLa Ti TiLa Si Mi; Fa FaSo FaMi ReFa La; Lado do doTi Si Ti; La domi mido TiSi Ti La a)

)×21)+

(&Strofoj:

,& Desperanto:

'1 Dolĉe sonas via nova nomo, ; ho Espero, nia bela vorto! ; En la punkto plena je sopiro ; Vi, Espero, estas eliksiro, ; sed nur eliksiro sen la forto.

(×: Plankon per paŝoj ni paradu ; kaj rakonton kantadu ; bele balancu la balad' ; kosmo estas en ĉeno ; Plankon per paŝoj ni paradu.)

'2 Kontraŭ ĉio estas vi rimedo, ; kiel kontraŭ superakvo muro,; sed vi estas sabla bariero, ; ĉiam disfalanta en aero, ; sed ni kredas je vi sen murmuro.

'3 Tre agrabla vere estas sonĝo, ; ankaŭ sonĝo pri la estonteco, ; pri senĉesa homa harmonio, ; unu amo, unu familio, ; - sukeraĵo por la infaneco.

'4 Ni atendas vane tempon belan, ; kiam regos sole via nomo. ; En eterna monda karuselo ; vi Espero restos ĉiam stelo, ; ĉiam malproksima por la homo.

'5 Eĉ se iam jena tempo venos ; post jarmiloj, kaj post miliardo, ; tiam ree homon batos homo, ; sed li batos lin en via nomo - ; ankaŭ kun la stelo sur standardo.

,& Ĉe la forno:

'6 Nun mi ree sidas en la niĉo, ; ree hejme ĉe la propra forno, ; post ekskurso en la vastan mondon, ; mi retrovis mian propran rondon, ; sed en koro restis akra dorno.

'7 Lumaj revoj, plenaj je la suno ; ekbriletis al mi, soifanto, ; kaj al ili, bela utopio, ; eksoniĝis mia melodio, ; mia longe ripozanta kanto.

'8 Mondo ŝajnis al mi plej perfekta, ; malaperis ĉie dolorĝemo, ; kaj sur juna, nova, bela tero ; paŝis homoj plenaj je espero,; ornamentaj per la diademo.

'9 Ho vi revoj, miaj belaj revoj, ; kial vi disfluis en aero? ; Mi ja vin nur delikate tuŝis ; kaj subite vi sur tero kuŝis, ; sur reala kaj sur kota tero.

'10 Nun mi sidas ree ĉe la forno ; en la mezo de la familio,; kaj el mia vundtuŝita koro ; malaperis ankaŭ la memoro ; pri vi, revoj, bela utopio.

,& Respondo al sinjorino Mar. Hankel:

'11 Viajn belajn vortojn pri la mondo, ; pri la vivo, nia malforteco, ; pri la fina venko de la amo, ; pri la fino de la homa dramo,; mi ne povas lasi sen respondo.

'12 Nun mi estas ankaŭ konvinkita, ; ke feliĉo, kiun homoj serĉas ; en la sferoj tute sen la nomo, ; loĝas en la kor' de ĉiu homo, ; kiel ia ĝermo parazitita.

'13 Oni devas nur ĝin lasi ĝermi, ; ne timigi ĝin kaj ne forpeli; ĝi ja estas delikata semo ; kaj precipe kontraŭ dolorĝemo ; oni devas forte koron fermi.

'14 Ho, mi pensas, ke en mia koro ; dormas
ankaŭ iom da feliĉo, ; ke la ĝermo estas tute
viva, ; ke doloro estis nur fiktiva ; kaj senbaza
ĉiu mia ploro.

'15 Mi promesas al Vi, sinjorino, ; ke mi flegos
tiun mian semon, ; ke mi pereigos tiun
vermon,; mordaĉantan delikatan ĝermon ; ĝis
al tuta ĝia elimino.

'16 Mi promesas ankaŭ sen fanfaro, ; ke en tuta
mia posta vivo ; mi la vorton "Desper" ne
eldiros ; kaj neniam ankaŭ mi deziros, ; ke la
vort' paradu en vortaro.

,& Finalo:

'17 Nur momenton inter vi mi estis, ; nur
momenton sonis mia kanto, ; ree vokas vivo
ordinara, ; vivo al mi ĉiam plej avara, ;
malfeliĉa sort' de l' pilgrimanto.

'18 Al aliaj mi la vojon lasas, ; kie mi nur paŝis
per hazardo. ; En la mondo nova, ideala, ;
devas soni nur kant' najtingala, ; gaja kant' de l'
pli feliĉa bardo.

'19 Nur antaŭen devas mondo flugi, ; ĉiam
supren, supren, for de l' tero, ; kaj al tiu mondo
hela, nuna,; apartenas nur la kanto suna, ; kant'
sen dubo kaj sen malespero.

'20 Kies koro sangas ekvundita, ; tiu nur sin
kaŝu en la domo; ne al homoj, kiuj ploras,
svenas, ; al fortuloj mondo apartenas, ; nur al
sana, forta superhomo!

'21 Oni diras, ke la dioj ankaŭ ; kontraŭ sia
sorto ne batalas ; Simpla, ĉiutaga bagatelo-! ;
en la maro drona sunu stelo - ; Fino! Fino! - - ;
- - La kurteno falas.)